

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O giver lyd, I folk, i alle verdens riger!

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O giver lyd, I folk, i alle verdens riger!", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 291. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid123670/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

11. Hold mig ved din haand,
Før mig ved din Aand,
Lad ham lære mig at bede
Og paa sandheds veje lede
Udi naadens baand,
Hold mig ved din haand!

12. Vil mig korsets trang
Gjøre vejen lang,
Og de snevre trin formørke,
Kom da selv min fod at styrke,
At jeg gaaer min gang
Giennem korsets trang.

13. Giv mig kæmpe-mod
Til at holde fod,
Og paa ærlig trøe og love
Dig til ære gierne vove
Ære, liv og blod,
Giv mig kæmpe-mod.

14. Naar jeg reyse skal
Giennem dødens dal,
Lad dit blod min strid forsøde,
Og bered mig selv at møde
I din himmel-sal,
Naar jeg reyse skal.

8. Om Guds Kald.

Nr. 99.

Mel. O Gud! du irromme Gud.

O giver lyd, I folk, i alle verdens riger!
Gud kalder, stille dog, og merker hvad hand siger,

13, 1, 6; hold! hold Ec. 14, 2; dødens? Dødsens Ec.

Nr. 99. EcJ27.

11, 3: han! Helliganden. — 12, 1: trang! trængsel. — 12, 3: de snevre trin! den
snevre vej, Jfr. Mt. 7, 14. — 13, 2: holde fod! holde stand. — 14, 1, 2: Si. 23, 4.
Nr. 99. Original. — 1, 1: giver lyd] vær stille, lyt ill.

Al verdens tømmel, tie, her er en anden klang,
Gud selv dig tale vil, saa hør dog til engang.

2. Hand kalder ved sit ord, og setter stark i rette,
Hvor længe skal min aand med eders vanart trætte,
Er jeg den store Gud, som eder selv har skabt, — 203
Hvi har I da mit bud saa gandske glemt og tabt?

3. Din ondskab er saa stor, du arme støv paa jorden,
Jeg kunde finde dig med band og skrek og torden,
Men vil du vende om, jeg sværer høyt derpaa,
Saa sandt jeg lever, skal du liv og naade faae.

4. Begrebet din daarrlighed, at du ey ret har levet,
Saa vil jeg glemme alt det onde, du har drevet,
Jeg aldrig har behag i nogen synders død,
Kom, tag din tilflugt til min naades favn og skiød.

5. Min Søn til naade-stoel jeg offentlig fremsetter,
Hans pine, død og blod af verdens synd udsletter.
Hvo ret af hiertens grund paa denne sjan vil troe,
Skal aldrig blive dømt, men finde evig roe.

6. Min aand den samme troe i hver en siel skal tænde,
Som sig fra synden vil med stadigt forst vendte,
Og derved finde kraft at døe al verden af,
Og det jo meer og meer beständig til sin grav.

7. Saa lukker jeg da op mit øde himmerige,
Og lader vild og bredt af gandske herte sige,
O vender, vender om, I folk paa denne jord,
Saa skal I naade faae, der har I selv mit ord.

3, 2: *band*, *baend* Jl; *skrek og torden*; *skrek om torden* Ecjl. 3, 8: *vil*] vilt Ec.
3, 4: *akut*] skadt Hc.

2, 2: *trætte*] kæmpe. — 3, 2: *finde*] å ram på; *band*] forhandelse, sætleggelse;
1. Sam. 15, 8 flg. — 3, 3: *sværer*] sværger; *højt*] højtideligt, helligt. — 3, 4 og 4, 3:
Ex. 33, 11. — 4, 1 *daarrlighed*] tåbelighed el. stætsed. — 4, 2: *drevet*] bedrevet. —
5, 1: *naade-stoel*] se W. nr. 97, 7, 5; *offentlig*] åbenlyst. — 6, 3-4: Job. 5, 24. — 6, 1:
den samme troe] denne (i 6, 3 omvalte) tro. — 6, 3: *døe al verden af*] alde fra
verden.

Nr. 100.

Mel. O Gud! du fremme Gud.

204

Ach himmel-søde ord
Af JEsu læber flyde,
Hvorved den gandske jord
Sig daglig skulde fryde,
Gaser ind i verdens kreds,
Saa vidt der findes rum,
Forkynder allesteds
Mit evangelium.

2. Det er etfredens bud,
Som skulde alle vække,
At lovens torden-skud
Ey mere torde skrekke,
Vi har den søde klang
Saa tit og ofte hørt,
O! gid det fik engang
Saa mange hierter rørt.

3. Gud er endnu saa from,
Og lader fred tilbyde,
Man skulde vende om
Og naadens sødhed nyde,
Men memisken forsmæae
Guds raud af himmelen,
Og, gandske sikre, paa
Guds naade synde hen.

4. Betænk det, siel, med flid,
Nu er det tiid at vaage.

Nr. 106. *Betænk. 2, 1: fredens' fredscens Ec. 3, 5: mennesken] mennesken. 2-3. 2, 3, 8: synde] synder Ec.*

Nr. 100. Oversættelse. O susses graden-wort, I. Laurenti, Schr. s. 412. — V. 1: Med de himmel-søde ord mener Jesu missionsbehandling til apostlene; den gengives her i 1.5-8 efter Mk. 16, 15; tank et holen efter 3, 4. — 2, 3: lovens torden-skud] se nr. 1, 13, 2-3; der mener lovens dom over syndere. — 2, 4: torden] behavrede. — 3, 1: from] mild. — 3, 5: mennesken] menneskene. — 3, 6: raud] frelsesplan, Ap. G. 20, 27. — 3, 7-8: I uforstyrret tryghed synder de på nåden.